

BEKERINGSGESCHIEDENIS VAN PLEUN VAN DER HOEK

"IK BEN BEREID OM TE STERVEN"

**WERKT NIET OM DE SPIJZE DIE VERGAAT, MAAR OM DE SPIJZE DIE
BLIJFT TOT IN HET EEUWIGE LEVEN.**

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2015**

Mijn naam is Pleun van der Hoek, geboren te 's Gravendeel de 10e December 1886. Ik buig met diep besef mij neder om u, zij het dan ook met een gebrekkige pen, enige woorden te schrijven uit mijn levenservaring en de wonderlijke leidingen Gods.

Toen ik nog maar een kleine jongen was, zei moeder eens: 'Pleun is wel ondeugend, maar hij doet toch geen kwaad waarvoor hij in de gevangenis zal komen'.

Nu het zal wel niet veel kwaads geweest zijn ook, anders weet men al gauw te zeggen: 'jongen wat moet er van je terecht komen' maar met schaamte op het gelaat, hoewel in de kracht van Israëls God die krachten geeft, van Wien het volk zijn sterkte heeft, moet ik bekennen dat ik wel in de gevangenis opgesloten ben geweest. Dat kleine kwaad waarop mijn moeder doelde, was dat ik niet graag met mijn vader mee wilde gaan werken, want dan wisten ze thuis precies hoeveel ik verdiende en dan kon ik niets van mijn weekgeld houden; ik had met het geld wel een goede bedoeling, maar zonder God.

Ofschoon ik werken wilde, kon ik niet datgene bereiken waarover mijn kameraden konden beschikken en mede geurden, doordat ik een zenuwachtig gestel heb en niet kan klimmen of over een plank lopen, zodat het vaak voorkwam dat er werk was dat ik niet kon doen en zodoende moest ik mij altijd onderwerpen om voor een laag loon te werken. En geld en goed was mijn God. Als ik dan 's avonds op het dorp liep en met mijn vrienden sprak, dan vertelden zij hoeveel zij verdienden en dan kwam bij mij de jaloersheid naar dat geld weer naar boven.

Toen ik zeventien jaar was ging ik naar Duitsland, zonder voorkennis van mijn ouders, hoewel zij het wel begrepen omdat ik er gedurig over sprak. Voor een poosje ging het dan goed en werkte ik op de een of andere fabriek, maar dan kwam er weer iets voor, dat ik vanwege mijn gestel niet kon doen en het was weer mis, mijn loon werd minder of ik kreeg ontslag.

Tenslotte trok de ouderlijke woning weer een weinig en dan ging ik maar weer naar vader en moeder, meestal met een zak vuil goed en zonder geld. Ik had God moeten danken, dat hij mij dat toevlucht nog geschonken had, maar ik kende God niet, de Heere kende mij wel.

Want lezer, ik was nog maar elf maanden oud toen ik een wees werd, maar de Heere, wiens wegen altijd anders zijn dan onze wegen en Zijn gedachten altijd anders dan onze gedachten, heeft mij geen wees gelaten. Wij hebben een lieve stiefmoeder gekregen en daar kon ik altijd weer naar toe gaan, als ik geen raad meer wist; was ik dan weer thuis, dan dacht ik er wel eens over na hoe goed mijn vader en moeder voor mij waren en ik altijd ontevreden, maar dat duurde niet lang of de zucht naar geld kwam weer naar boven, dat moest ik hebben, niet God, geld dat vergaat, maar geen spijs die blijft tot in het eeuwige leven; niet de reuk des levens, maar de reuk ten dode. Er zijn we plekjes geweest, dat de Heere altijd zijn Vaderlijke armen naar mij uitgestrekt heeft, maar ik heb geen lust dat hij Koning over ons is. En dat doet de Heere naar ons allen, hoor lezers, als wij maar begeerte hebben om onze zondenlast kwijt te raken.

Op vastgestelde tijden worden wij opgeroepen ter wereldse stembus maar als wij de Heere zoeken dan mogen wij elke minuut van de dag stemmen; met de Heere alleen in het stembuis, mogen wij altijd kiezen, niet van nature, want door onze zonden en ongerechtigheid zouden wij verloren zijn, was het niet, dat Jezus door Zijn kruisverdienste ons de weg naar verlossing geopend heeft. Ook van die fijne zonden om vlees tot ons arm te stellen, zoals ik zo heel veel doe en gedaan heb. Ja lezers, ik weet niet wat u het meest drukt, God de Heere weet dit het beste, maar wel weet ik,

dat de Heere ons altijd in de gelegenheid stelt om te kiezen en goed verstaan lezers, met de Heere Jezus in het stemhuisje, daar zullen wij het verstaan, geen mens anders er bij hoor. Daar leren wij niet wat wij zeggen: "wat wilt gij dat, ik doen zal", maar daar leren wij wat Jezus zegt. Hij, de Heere, die de gesteltenis eens dienstknechts aangenomen heeft, van die Heere keren wij, dat wij hem niet kunnen dienen, maar dat Hij ons dient. En dat, als wij daar komen om vernederd te worden, met een last van zonden bij ons, kiezen wij die Koning, want Hij is de enige Weg tot behoud, die nog altijd de trouwe en onveranderlijke is, die voor ons bidt en dan laat volgen: "Ik zal u tot een Vader zijn en gij zult mij tot zonen en dochteren zijn".

Maar dan moet "van nature" toch zeker weg; en daar waar ik nu weer van ga schrijven, was het niet weg, trouwens het zal wel strijd blijven ook. De kwade zuurdesem werkte hard bij mij. Naar Duitsland te gaan, daar schaamde ik mij al een weinig voor; ik wist niet meer wat ik doen moest. De werkzaamheden, welke ik verrichtte, leverden niet genoeg op en ik ging weer werken om de spijze die wèl vergaat.

Want, lezer, het is zover gekomen, dat ik de schuur waarin ik stond te werken, tot driemaal toe in brand stak. Als des nachts de politie er bij waakte, deed ik het op de dag. Lezer, dat is de oude mens, die blijft altijd werken op de spijze die vergaat. Men zal zeggen, hoe is het mogelijk? Toch zegt de Heere: *werkt uws zelve zaligheid met vreze en beven*. Maar dat doet God; met zijn onuitsprekelijke liefde voor al degenen, die het verstaan.

*Hij die door de nood gedreven,
Jacobs God ter hulpe heeft.*

Voor hen die afstand begeren te doen van de zonde en hun leven te zoeken bij Christus, die geen andere rustplaats kunnen vinden dan aan de voeten van Jezus.

Vraag het de rechte zuchters maar, die schreeuwen naar de frisse waterstromen. Ik werd door de zonde en ongerechtigheid voortgedreven, want ik geloofde voorheen niet dat er een God bestond.

Ik heb de Heere toen horen kloppen, die had er al 34 jaar gestaan, maar ik diende liever de boze wereld. De Heere zei tegen mij: "Ik heb er mijzelf nog zeven duizend overgelaten, die de knie voor Baal niet gebogen hebben". Toen wist ik niet hoe of ik het had, ik kreeg met de Heere te doen, de Heere, wien ik altijd miskend en gehoond had, die ik niet lief had maar die mij lief kreeg en ook u lief heeft en allen die met de tollenaars en zondaren roepen: "wees mij zondaar genadig". Of wij met de Heere in aanraking komen, kunnen wij weten als wij van zonden overtuigd worden, want ons boze hart, dat satanshart, overtuigd ons niet van zonden. Als wij voor het eerst met de Heiligen Geest in aanraking komen en onze zonden voor God oprecht moeten belijden, dan gebeurt het wel eens, dat wij het voor de mensen ook niet verbergen kunnen. Dan leren wij het verstaan: "er was geen gedaante of heerlijkheid als wij Hem aanzagen, dat wij Hem zouden begeerd hebben.

Toen de Heere mij met Zijn Geest beroerde en mij tot stilstand bracht, was het alsof ik met lamheid geslagen werd. Ik wilde mij echter niet overgeven en bleef mij verzetten tegen Zijn Heilige Wil.

*Gelijk het riet
Dat her en derwaarts wordt bewogen
Onwillig buigt,
Maar telkens trots weer rijst.*

Maar de Heere bleef de trouwe Herder, die zijn leven voor de schapen stelt. Het was

in Augustus 1920, dat de Heere door de mond van een vrouw tot mij sprak, die vertelde, dat zij niet bang was om te sterven. Ik dacht daar over na, het had mij aangegrepen en ik kon het niet van mij zetten; het werd ook mijn begeerte datzelfde te gevoelen als die vrouw. Ik hield destijds verblijf in een woonwagen en toen ik die dag thuiskwam, vertelde ik mijn vrouw van mijn ontmoeting en zei, dat ik er naar verlangde, dat ook eens te mogen zeggen.

Lezers, ik kwam in de knel. Plotseling vertoonde die onzichtbare Heiland zich aan mij en ik moest aan de weg uitroepen: "Gij zijt God en niemand meer." Toen mocht ik het verstaan, wat Johannes gezegd heeft: "Die na mij komt, welke voor mij geworden is. Ik doop u wel met water, maar die na mij komt is sterker dan ik, die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen. Wiens wan in zijne hand is en zal zijn dorsvloer doorzuiveren en de tarwe in zijne schuur verzamelen en het kaf met onuitblusselijk vuur verbranden."

Lezer, ik begeerde wel gedoopt te worden met de Heilige Geest, maar met vuur, daar verschrok ik van. Luister, de Heere, zegt hij, zal Zijn dorsvloer doorzuiveren. Daar stond ik weer even stil, dan liep ik weer een eindje verder. Lezers, zo gaat het, wij willen allen graag gedoopt zijn, maar niet tot een nieuwe gehoorzaamheid. Wij willen wel allemaal Jezus tót ons hart hebben, maar niet in ons hart. En dat vroeg de Heere aan mij.

Nu ik wilde zelf ook niet: Maar de Heer zei: "Al waren uw zonden als scharlaken, ik zal ze maken als witte wol."

En dat wilde ik wel weer en dan eens te mogen zeggen niet bang te zijn om te sterven, dát wilde ik.

Nu lezers, om een weinig kort te gaan, de Heere zegt: "laat ons tezamen richten". Voelt u wel, dan komt zoon zondaar en Jezus al weer wat korter bij elkaar. Dan zegt de Heere tegen u en mij: "laat los en gij zult losgelaten worden". Weer was ik een evangene, maar net in de Heere. Toen kwam de Heere in mijn hart wonen. "Ik zal woning bij u maken, zegt de Heere, Ik zal de dorsvloer doorzuiveren". Toen heb ik het leren verstaan. Hij zal geen vrede brengen, maar het vuur en daarna de vrede.

Het leven is mij een strijdperk geworden, want de Heere vertelde mij dat ik een dief en een brandstichter was en een mensenmoorder van den beginne. Dus lezer, ik behoefde toen ik met Jezus was, Hem niets te vertellen, Hij wist het en wat de wereld al bijna vergeten was en ik voor geen aardse rechter ooit wilde belijden omdat ik liever werkte om de spijze die vergaat, dat moest ik voor God belijden. Maar die op Gods goedheid bouwt, komt daar nooit beschaamt mee uit.

Die het van de wereld verlangt, die krijgt wel eens veel, maar die het ván God verlangd, krijgt een rijke, overlopende maat.

Lezer, ik wilde mijn hart, de dorsvloer, niet gezuiverd hebben, want ik werk liever om de spijze die vergaat, maar zoals ook David zegt, de vrijmoedige geest ondersteunde mij. Dan leren wij vragen om een vaste geest en de Heere zegt: "Hun bede heb Ik nimmer afgewezen". Wel dan ook, het hart dat schreiend tot Hem vlucht, de gebroken geest, die geen hulp aan de wereld gaat vragen, maar aan zijn Koning Jezus, Priester des Allerhoogsten Gods.

Dat hart moet gemend worden met Gods Geest om tegen de zonden, de duivel en zijn gansche rijk te strijden en te overwinnen. En zo, lezers, heb ik ook met de Heere geworsteld, worstel ik nog, maar al worstelende blijft de Heere boven en mijn eigen vlees, de oude duivel, moet het onderspit delven.

Ik was de grootste der zondaren. Ik liep met geld bij mij wat ik had ontvreemd bij een schoenmaker uit Strijen, maar toen de Heere mij de spijze aanbood die nooit vergaat,

die woorden: "niet bang om te sterven", want dat merkt de Heere, dat wij niet bang zijn om te sterven, toen ben ik mijn gestolen geld terug wezen brengen; de Heere ondersteunde mij in het leed dat mij genaakte. Ik ging werken om de spijs die vergaat.

Maar de Heere trok mij met koorden der liefde en drong mij met zijn Geest, om te werken om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven. Er hadden en hebben nog dagelijks dingen in mij plaats. En het is een wonder, lezer, het ging nu net andersom mijn eigen werk er onder en Gods werk er boven. Men kan het wel een weinig begrijpen.

Ik was bedelaar geworden, dagelijks liep ik met mijn vrouw en kinderen te bedelen, ik met een kind op de arm aan de ene kant en mijn vrouw aan de andere kant van de straat, tot 's avonds laat en dan trok ik mijn jas kapot om overal het brood wat ik kreeg in te stoppen. Het geld wat ik ontving werd weggelegd en zo kon ik rekenen op een inkomen van 8 à 10 gulden per dag, boven de kost.

Dus lieve lezers, u kunt wel begrijpen, toen de Heere met Zijn Heilige Geest mij dat voor ogen stelde, ik die altijd een gebonden leven had; toen zoon leventje, want het was voor mij een vrij leventje en verdiende daarbij veel geld. En dat dan allemaal te moeten missen. Maar de Heere bleef getrouw. De Heere zei:

*Mijn hand zal, hoe 't ook ga, hem sterken dag en nacht,
Mijn arm zal hem in nood voorzien van moed en kracht.
De vijand zal hem nooit door wreev'le handelingen.
Door list of door bedrog in uiterst' engten dringen
Den booswicht zal 't geweld nooit tegen hem gelukken,
Noch in noch uitlands vorst zijn zetel onderdrukken.*

Ik heb het leren verstaan, dat er zonder bloedstorting geen vergeving is. Dat wij ons lichaam moeten zaaien in oneer, wil het opgewekt worden in eer; dat het gezaaid moet worden in zwakheid wil de Heere het opwekken in kracht. Maar een iegelijk zaait zijn eigen lichaam, maar de zonden die hij gedaan heeft en waar hij aan vastzit moet hij loslaten. Dat zondige bloed moet ook van mij gestort worden en bij vernieuwing. Maar dan komt de Heere ook weer met zijn belofte

*Die hier bedrukt met tranen zaait,
Zat juichen als hij vruchten maait.*

Lezer, ik was pas zeventien jaar toen ik reeds met volle teugen die boze geesten indronk. Ik heb wel eens gehoord van mensen die vertelden, dat zij krank waren van liefde. Nu, dat kan. Salomo zegt dat ook in zijn Hooglied, maar dan moet het door diepe wegen heen, als wij daartoe eens willen komen. Maar ik was pas zeventien jaar én ik was krank van zonden en ongerechtigheid. Had ik maar eerder naar de Heere geluisterd; maar ik was de wereld gelijkvormig. Ik kruisigde de Heere dag en nacht; op de dag deed ik zonde en des nachts droomde ik er van. De zonde heeft een trouw vriend aan mij gehad, hij liet mij maar werken om de spijs die vergaat.

Later ging ik een vrouw zoeken, in de hoop er een te vinden, die van hetzelfde gehalte was als ik. En dat is mij gelukt. Ja, iemand die zichzelf heeft leren kennen, die vertelt dingen die wonderlijk zijn en als wij niet verder zien, zouden wij er om lachen. Ik heb de satan zo goed leren kennen, dat hij ook voor ons kan bidden. Ik weet nog heel goed, dat ik 's avonds op bed lag te bidden om mijn vrouw te krijgen, maar altijd om te werken om de spijs die vergaat. Nu was mijn vrouw niet zo diep gezonken in uiterlijke zonden als ik, maar het scheelde niet veel. En omdat de blinde de blinde niet

leiden kan, vielen wij beiden in de gracht der zonden.

Weet u wat de satan is, lezers? Dat is als wij leven en altijd blijven leven tot begeerlijkheden van ons eigen vlees. En als ons leven Christus geworden is, zoals het bij mij plaats heeft ten dele, dan worden wij vreemd van ons eigen vlees. Dan krijgen wij begeerte om ons oude bedorven lichaam uit te wonen en bij de Heere in te wonen. Dan krijgen wij last van het oude werk en lust naar het nieuwe. Wat een voorrecht voor hem die niet zoveel zonden gedaan heeft, die al vroeg naar de Heere geluisterd heeft, naar de goeden Herder, die niet ophoudt dag en nacht zijn schapen in de stal te drijven, die altijd met uitgestrekte Vaderlijke armen naar ons uitzielt. *Die mij vroeg zoeken, zegt Hij, zullen mij vinden.*

Ik was nog maar een kind dat op de Zondagsschool ging, toch weet ik, dat ik toen in een andere omstandigheid geleefd heb, niet met de wereld, maar met God de Heere. Nu het heeft aan de Heere niet gelegen, het zaad dat de Goede Zaaier zaaide was wel best, maar in mijn hart waren doornen van zonden, daardoor is het verstikt en gaf geen vrucht. Ik heb van toen af doorgeleefd met dat stenen hart en heb er mijn vrouw nog wat meer mee besmet. Wij hebben de zonden blijven dienen.

Het is niet allemaal op te noemen, zoals ik wel eens nachten doorgebracht heb met klagen over mijn zonden. Bracht toen met mijn vrouw nachten door met zuchten om door de wereld te komen.

Wij gingen toen van 's Gravendeel, waar ik woonde naar Duitsland. Wij hebben daar acht maanden gewoond. In geen twintig jaar was ik in de kerk geweest en de Bijbel las ik nooit, dus in Duitsland dacht ik daar ook niet aan, maar wij bleven doorwerken om de spijze die vergaat. De oorlog deed er geen goed aan, het leven werd er slecht. Maar geld was mijn God, ik moest iets anders bedenken om er aan te komen. Ik stak daar toen de boel in brand en ik kreeg wat geld uit de verzekering voor de aangebrachte schade. Lezer, het goed dat vergaat.

Toen ben ik weer naar Holland gekomen en ben weer onder 's Gravendeel gaan wonen, ik had daar weer een jaar gewoond en ik werd maar niet met rust gelaten; ik dronk de spijze maar in die vergaat. De Heere wilde wel, maar ik wilde geen andere als geld. Geld, heb ik geleerd, is de wortel van alle kwaad.

Toen ik daar weer een tijd gewoond had, dacht ik zo, dat is maar goed uitgekomen daar in Duitsland, met die brand; dat zal ik nog maar eens doen.

Toen bracht ik weer een nacht door om alles uit te rekenen en het huis in Holland weer in brand te steken. Maar ik had het vroeger ook al eens gedaan, dus zei ik tegen mijn vrouw, die uit Noord-Brabant komt, jou kennen ze zo goed niet, nu ga ik weg, dan zullen ze niet zo licht aan moedwil denken; toen is het door mijn toedoen weer gebeurd, het is echter niet geheel doorgebrand.

Dus toen ik thuis kwam dacht ik ziezo, het ligt meteen in de as; dat viel echter tegen. Ik dacht er niet aan, dat de Heere het tegengehouden had en ik speelde nog op tegen mijn vrouw en zei, dat ze het raam had moeten openzetten en zoal meer. Lezers merkt u wel, dat ik en mijn vrouw met de boze geest, de Satan; goede vrienden waren.

Dat is heel anders als één plant met Christus te worden. Om ingeënt te worden, door de werking des Heiligen Geestes, door de Landman God de Vader en Christus de Wijnstok. Ik had, als ik zo door was blijven gaan met werken om de spijze die vergaat verloren geweest, maar Gode zij dank, die ons de overwinning wil geven door onzen Heere Jezus Christus. Dat heb ik later ondervonden ten dele.

Ik verhaal verder. Toen ben ik vandaar verhuisd naar Strijen en daar woonde ik drie

jaar, in welke tijd ik weer allerlei kwaad deed, waarvan ik reeds in het begin van dit schrijven iets mededeelde, namelijk van die zaak van de schoenmaker. Zo heb ik daar drie jaren doorgebracht mij verlustigend in het werken om de spijze die vergaat. Ik kwam zó in de knel, dat het op 't laatste mis werd en ik een maand in de gevangenis moest; daar heb ik veel zitten denken, want het stond mij daar niets aan. Ik kreeg daar een lichte straf voor mijn werken om de spijze der ongerechtigheid die in allerlei dingen bestonden, smokkelen enz. Ik heb daar in de gevangenis een eerlijke belijdenis afgelegd. Ik zei altijd, *het is mijn eigen schuld, want de Heere had het nooit gewild*. In mijn kinderjaren heeft hij mij reeds stilgezet op mijn levensweg, maar ik heb niet gewild, ik koos de wereld en niet Christus.

Toen ik thuiskwam, vroeg ik het eerste naar mijn vrouw, maar al spoedig informeerde ik hoeveel geld zij nog had, ik moest geld hebben. Ik ging werken, vlasbraken, zo men dat noemt. Nu is het bij de boze precies eender als bij de Heere op dit gebied. De Heere zegt, *al wat u van mij begeren zult in Mijn Naam, zal ik u geven*; alleen met dit onderscheid, zolang de Heere het toelaat. Maar ik vroeg het toen nog aan de satan, aan mijzelf.

Ik dacht aan het jaar 1917, toen had ik al eens in de Haarlemmermeer gelopen met mijn vrouw en kinderen, om bij de boeren koren te wieden, maar kon geen werk krijgen en toch moesten wij eten, toen kwam de langzame overgang naar de bedelstaf, eerst een boterham ontvangen, dan een paar centen, vervolgens er schoorvoetend om vragen en toen wij zagen dat de opbrengst lonend was, verdween al zeer spoedig alle bedeesdheid en met de grootste vrijmoedigheid zetten wij ons bedrijf voort.

Toen ik nu uit de gevangenis kwam, dacht ik zo bij mij zelf, dat ging toen toch maar makkelijk. Ik zou dat wel weer willen doen, maar daar ik op ons dorp zo langzamerhand berucht was geworden en ten overvloede nog uit mijn woning werd gezet, besloten wij in een wagen te gaan wonen. Ik heb daar toen acht maanden mede gereisd, toen ben ik op Rijnsburg met mijn wagen blijven staan en daar woon ik nu op het ogenblik in een woning.

Ik heb u reeds verteld, dat ik een vrouw ontmoette, die niet bang was om te sterven. En daar ben ik stil blijven staan. Heerlijke gedachte, lezers, toen ik zoiets hoorde zeggen. Ik zal u vertellen wat mij wedervaren is. De Heere hield mij vast; toen geloofde ik voor het eerst dat er een God bestond. Ik wist het zeker, lieve lezer, als wij met God de Heere te doen krijgen, dan twijfelen wij niet meer. Hij vergeeft menigvuldig en verwijt nooit. Maar nu eerst geloofde ik wel werkelijk aan God de Heere.

De Heere deed ook door de werking van Zijn Geest wonderlijke dingen. Hij slingerde mij als een riet dat van de wind ginds en weder bewogen wordt. Wat er met mij gebeurde, daar heb ik al wel wat over geschreven maar alles is daarvan niet te vertellen. Ik ging en ik ga nog graag, maar lezer, de Heere liet mij niet los; ik wilde wel los maar ik kon niet. Ik kon wel, maar dan moest ik afstand doen van mijn begeerte, want dat was mijn begeerte te mogen zeggen *niet bang te zijn om te sterven*. Ik liep langs de weg met handel en had nog maar een klein beetje band en zo wat meer, in een mand. Zo heb ik een maand of drie gelopen in een toestand, dat de Heere mij ontdekt had en ik wist geen raad.

Ik begreep niet, dat de Heere kwam om armen rijk te maken en zondaren te verlossen. Ik durfde niet te zeggen: niet bang om te sterven. Zo heb ik een poos gelopen en ik had het van twee kanten moeilijk.

Mijn zonden kon ik niet verbergen en doordat ik die niet verbergen kon, raakte ik mijn

geld ook kwijt.

Eindelijk was ik eens in de kerk te Leiden, waar de predikant een tekst had uit Psalm 87: "De Filistijn, de Tyriër, met de Moor, deze is aldaar geboren. En van Sion zal gezegd worden: Deze en die is daar geboren" en de Allerhoogste zal ze bevestigen." Dat waren degenen zei de predikant, die ten volle berouw over hun zonden hadden, die bedrukt waren en toen mocht ik er ook toe overkomen om mij aan hun zijde te scharen. Nu dat wilde ik wel.

Ik heb toen nog wel een poosje gelopen, dat ik dacht, dat ik het toch wel een weinig verdiend had, omdat ik mijn gestolen geld terug had gebracht.

Maar ik heb op de verdere reis geleerd, *gená, o God, genà.*'

Toen heb ik van God de Vader geleerd, die een Kenner der harten is, dat de Vader met zijn heilige liefde ons bij de Zoon brengt en ons in Zijn drievoudig verbond opneemt. Toen mocht ik met Johannes zeggen: "Toen ik Hem zag, viel ik als dood voor zijn voeten neder". Wie onzer verschrikt niet zo Hij ons uit de duisternis tot zijn wonderbaar Licht brengt.

Ziet hoe lief heeft God ook u, lieve lezers, *dat hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloofd, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.*

Een ieder die dat leert, gelijk ik dat geleerd heb, die komt dan bij het kruis en als hij daar dan is, dan zegt hij niet meer dat hij er ook maar éinig recht op heeft, maar uit loutere liefde zegt Christus: *Zonder mij kunt gij niets doen.*

Maar als een zondaar in aanraking komt met Zijn verlosser, dan ziet hij zijn tekortkomingen, dan ziet hij de liefde in zijn Christus en die liefde kan nergens anders in uitkomen, dan dat wij, mensen, willen wij dan uit dankbaarheid iets doen, niets beters kunnen doen als om elkander lief te hebben. *Hebt elkander lief uit een rein hart.*

De lezer zal wel aanmerking maken, dat ik dit zo geschreven heb als Johannes dat zegt, maar ik bedoel in die zin, dat ik het toen over kon nemen wat Johannes wedervaren is. En zo ben ik, zoals de mensen dat noemen, tot de ruimte gekomen. Nu de ruimte, heb ik geleerd, is alleen te vinden in het kruis. En het kruis is zwaar en toch liefderijk. Zwaar voor de oude mens en weleens zo heerlijk, dat hij geheel en al de oude mens vergeet, bij ogenblikken als de Heere hem trekt met koorden der liefde, om uit dankbaarheid te mogen arbeiden om de spijze die nooit vergaat.

Wat is dat, zult u zeggen, spijze die nooit vergaat?

Dat is, zoals ik al meer geschreven heb, ruilen bij het kruis van Christus en het kruis van Christus nog in de wereld. "Die niet voor ons is, die is tegen ons en die met mij niet vergadert, die verstrooid". Lezers, ik kon niet werken om de spijze die nooit vergaat, maar God heeft er mij toe geroepen en gezegd, *bekeert u van dit verkeerd geslacht. Werkt, zegt de Heere, uws zelfs zaligheid met vreze en beven.*

Dat is een vreemd werk voor de oude mens, maar als hij dan nog eens aan de Heere mag vragen *wat moet ik doen om zalig te worden?* dan moet hij achteruit het leven door en zijn eigen wil verzaken, niet met zijn mond, maar met zijn hart inwendig vernieuwd worden. In plaats van een vloeker een bidder.

Maar zo groot is niet bij alle mensen het verschil. Al is men dan maar in plaats van een spreker een zwijger en een zuchter is ook goed; want de gezonden hebben de Medicijnmeester niet van node maar die ziek zijn.

En dan komt de Heere met Zijn schone belofte: "Gij lieden, wordt niet ontroerd, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen, anderszins zou Ik het u gezegd hebben, Ik ga heen om u plaats te bereiden."

Wat is dat heerlijk lezers. Als ik dat lees dan beef ik wel eens, want als wij op onszelven zien, komen wij er nooit.

Maar als Gods Geest de leraar sterk',

Het zegel zet op al zijn werk,

dan komen wij er, hoor lezers, als onze wil er maar onder mag blijven, als dat het strijdperk maar is.

Nu, ik zal verder gaan. Ik sta bij het kruis stil en daar heb ik vier en dertig jaar de Heere gekruisigd, maar ik doe het nu, niet meer met lust. Ik mag het nu verstaan. Christus kruis in uw huis is menig kruis uit uw huis. Het is gelijk een Heer die uit zijn schat nieuwe en oude dingen voortbrengt. O, wat is die bijbel toch heerlijk, zo heb ik dikwijls in mijn eigen gezegd, als ik in mijn wagentje zat te lezen, als het Woord vlees voor ons wordt en wij behoeftig er naar zijn.

Als het woord vlees wordt, dat is begerig er naar worden. Dat is net eender, als dat er bij u iets aankleeft uit de wereld, dat zal u weleens gehad hebben, ik voor mij, ik heb er veel last van.

Maar lezers, dat is zonde. U zult zeggen. Toch niet altijd. Ik zeg ja altijd, want wat wij hebben, behoeven wij niet te begeren, dat hebben wij al, maar als wij er wat bij willen hebben, is het begeren. En het bedenken des vleses is vijandschap tegen God. Nu het eerste getuigt dikwijls tegen ons mensen.

Lezers, dan groeien wij in de zonde; vier en dertig jaar heb ik daar in geleefd, dat ik des morgens opstond en dan was het, ik zou dit en dat wel willen hebben. Ik werd een dubbelhartig man.

Vooreerst leefde er niets goeds in mij en er kwamen bergen zonden bij. Gods woord werd toen geen vlees, maar ik dronk een wereld van ongerechtigheid in, dus lezers, de wereld werd vlees, geld en goed werden vlees, gedachten en woorden werden vlees en ik zoog maar en ik werd verzadigd van dat vlees, van het genot der wereld. Allemaal offeranden, die de Heere niet behaagde.

Lezers, is dat het geval niet bij ons allen, wij die in zonde en ongerechtigheid geboren zijn. Zeggen de mensen van nature ook allemaal niet: *houdt u bij uzelfen, genaakt tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij?* Nu als dat dan zo is, dan zuigen wij en worden wij verzadigd, maar altijd van de duivel, want die wil ons ook vertroosten aan de borsten zijner vertroosting. En hij kan het lang volhouden ook als wij dat wensen. Maar dan gaan wij ook verloren.

De lezer zal wel zeggen, de Heere moet ons toch trekken.

De Heere, lieve lezers, doet niets als trekken. Het is uw eigen schuld als u verloren gaat. De Heere vraagt aan u, of ook uw hart gebroken wil worden. Wie of gij kiest. De wereld met zijn begeerlijkheden of Jezus, die u wassen wil van al uw zonden. *Komt zegt Hij, allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven.* Lieve lezer, de Heere wil u ook uitstoten om te arbeiden in Zijn Wijngaard. Een voor een. Een ieder zijn zonden belijden, naardat hij gedaan heeft, in de Wijngaard bij het Kruis. Die veel gedaan heeft, zal veel vergeven worden.

Al waren uw zonden als karmozijn, Ik zal ze maken als witte wol, zegt de Heere. Maar dan ook de Heere kiezen met geheel ons hart en met al onze krachten.

Die hebben wij niet, zeggen de mensen; want ik hoor wel eens: wij kunnen er zelf toch niets aan doen.

Nee, maar als wij last van onze zonden krijgen, dan kunnen wij naar Jezus gaan, een voor een, wij kunnen geen ander meebrengen, alléén komen, met lege handen. Maar dan klinkt het: *Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen van het lichaam des doods.* Ziet u wel, daar staat dat laatste woord weer, *doods*. Dan voelen wij dat weer: en ik viel als

dood aan Zijn voeten neder.

Dat kan men ook wel zo zeggen, ik weet geen raad meer van mijzelf. Dan komt de oude mens, maar dat is de nieuwen al, want de oude mens, die wil zijn zonden niet kwijt. Die zo bij de Heere komt, die zegt niet meer: *ik ben heiliger dan gij*. Die beeft en kan niets doen dan klagen. Ik zou het niet weten, maar de Heere heeft het mij geleerd. En weet u wat de mensen zeggen. Die zeggen niet dat het Gods schuld is als zij verloren gaan, maar die zeggen het is mijn schuld. En dan zouden ze willen betalen, maar dat hoeft niet. Als er dan nog te betalen is en een zondaar heeft geld dan laat de Heere hem, door middel van zijn Heilige Geest, ook wel betalen hetgeen hij zijn broeder of zuster schuldig is, hetzij in geld of in berouw, maar altijd toch door God de Vader en door de werking des Heiligen Geestes en door de liefde van zijn Zoon Jezus Christus, opdat geen vlees zou roemen. Maar die roemt, roeme in de Heere. Die worden schuldenaar gemaakt en dan willen ze wel, omdat zij het in de wereld niet meer vinden kunnen.

Zij zeggen, als het hun gevraagd wordt: "Wij kunnen nergens heen als aan de voeten van Jezus". Op die macht ziet de Heere die ledige zondaars aan, daar krijgen zij een penning. En lezers, dat nu zondaars zijn en ledige zondaars, niet die murmureren, niet die denken, dat zij de last en de hitte gedragen hebben maar het verstaan, dat dit het loon der gerechtigheid is. En dat de Heere ons allen roept en zegt: *Verhardt uwe harten niet, maar laat u leiden*. "Ga heen, werkt heden in mijne Wijngaard.

Lezer, daar gaat het om de spijze die nooit vergaat. Daar leren wij door de werking des Heiligen Geestes, Gode te geven wat Godes is en de Keizer wat des Keizers is. Om dat te leren, lieve lezers, hebben wij een heilig en rechtvaardig God nodig. Het groeit op onze akker niet. Weet u wat er voor nodig is, lezers?

Jezus als onze Leidsman te bidden en die hoort ons. Hij laat geen bidder staan. Het kruis van Christus is niet ijdel. Daar zegt de Heere, is uw schat. *Hoe menigmaal, zegt de Heere, heb ik u bijeen willen vergaderen en gij hebt niet gewild*.

Wilt u hebben dat ik u vertel, wat de Heere van mij verlangt door de werking van Zijn Geest? Dat is dit. Dat wij met al onze kracht, waarmede wij de verdorven wereld met al zijn afgoden dienen moeten breken. De wereld loslaten, lieve lezers, als hij die loslaat, dan zal Christus u tot zich trekken en uw vorige zonden die u losgelaten heeft, nimmermeer gedenken.

Bij ieder stuk zonden, laat los lezers, doe dat, laat los lezers, en gij zult losgelaten worden. Drinkt de bedorven drank van de antichrist niet in.

Dus lieve lezers ik heb u verteld van God de Vader en de Heiligen Geest en de liefde van de Zoon en de liefde van de Vader, door de werking van zijn lieve Geest. Deze Drie getuigen in hemel en op aarde ons van onze zonden, en als wij ze vast houden gaan wij verloren. En als wij ze los laten zijn wij als verkoren.

Ja lieve lezers, mijn hart zingt onder het schrijven. *Ja, U kiest mijn hart, eeuwig tot mijn Koning*.

Dus lieve lezers daar moet strijd des geloofs wezen. Niet die strijd die op 's werelds terrein wel zoveel gevoerd wordt. Maar de strijd om de Kroon. Want ik heb pas geschreven van een stuk zonden. Want het wordt niet in een dag geleerd. Bij de Heere kan het wel gauw. Maar de Heere waarschuwt ons, door te zeggen "bereidt uw huis want gij zult sterven". Want de Heere zegt dat hij wel gewillig is, maar dat ons vlees zo zwak is.

Hij wil niet zeggen lezers, leef nu er maar lustig op los, het komt wel goed op uw sterfbed. Neen. Hij wijst er weer mee aan, dat wij zo zwak zijn en Hij zo gewillig. Hij vraagt weer of wij Zijn Heilige Geest willen hebben om de strijd te voeren tegen ons

zwak vlees. David zegt het ook: "ik ben tot hinken en zinken ieder ogenblik geneigd". Maar dat vraagt David ook weer om de Geest. *Och schonk gij mij de hulp van Uwen Geest*. En zo gaan Gods kinderen het leven door gebrekkig in zichzelf. Niets hebbende en alles bezittende. Droevig zijnde, doch altijd blijde. Ik heb verteld, droevig en blijde. Blijde, omdat Christus gekomen is, om dat hart, dat schreiend tot hem vlucht; en droevig, omdat wij Hem kruisigen. En zo gaat het ons leven door. Vrees van buiten en strijd van binnen.

Ja lezers, ik zou niet meer terug willen. En nu is mijn leven en begeerte voor Christus, om in het strijdperk de Bruidegom tegemoet te mogen gaan. En dan denk ik soms wel eens, wat zijn die mensen toch gelukkig, die voor zoveel zonde bewaard gebleven zijn en al vroeg naar de Heere gevraagd hebben, al vroeg de Heere gezocht hebben. En dan begint de strijd weer voor mij, als ik daarom denk. Want de Heere laat geen zonde ongestraft, lezers, wat het vlees aangaat. Ten minste zo gestraft, een lichte straf is het maar. Vergeleken bij het eeuwige verderf.

Nu lezers, het is een grote overgang. Vroeger was mijn begeerte de courant te lezen, en op het ogenblik de bijbel. Nu, ik heb u verteld dat ik eens gelezen heb; "Werkt niet om de spijze die vergaat. maar om de spijs die blijft".

O lezers, dan komt het weer op het vlees neer. Maar Gode zij dank, zij worden nooit beschaamd die op Zijn goedheid bouwen. Ik had alles in mijn leven verbeurd, alles verzondigd. Ik had 6 jaar met mijn vrouw geleefd en als wij veel kinderen krijgen, dacht ik, kan ik geen geld wegleggen, of dat geld wegleggen ook werken is om de spijze die niet vergaat.

Maar ik leerde het anders van de Heere. Werken om de spijze die nooit vergaat, is zonden belijden bij het kruis van Christus. Niet wat de mond uitgaat, maar wat uit het hart voortkomt. Als het ons, of liever als het zonde is haten en laten.

En toen moest ik noodgedwongen, wat het vlees aangaat, mijn eigen lichaam uitwonen, om bij de Heere in te wonen, want die stond aan de deur van mijn hart te kloppen. En toen ik gehoorzaamde, hebben wij in 1921 ook een kind gekregen. Toen heb ik geloofd dat kinderen een zegen is, als het voorheen zonde was. Dat was in die tijd dat het Woord des Heeren vlees werd en hij mij ook riep om met hem het avondmaal te houden. Heden, zegt de Heere tegen u en mij, *heden indien gij Mijn stem hoort, ik zal opendoen en gij zult met Mij avondmaal houden, gij met Mij en ik met u*.

Ziet u lezer, zo gaat het, de Heere is liefderijk, de Heere opent als de zondaar luistert en gehoorzaamt. Laat los, zegt de Heere tegen u en mij, en gij zult losgelaten worden. Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken en de rokende vlaswiek zal hij niet uitblussen.

Ziet u lezers, de Heere doet ons niets als troosten. Het ligt niet aan de Heere als wij geen gemakkelijke levensweg hebben, maar omdat wij het altijd bedorven hebben. Maar de Heere blijft roepen: "Roept Mij aan in de dag der benauwdheid. En Ik zal u uithelpen en gij zult Mij eren". Ja lezers, de Heere belooft, feitelijk is het makkelijk en Johannes zegt het ook: "Zijn geboden zijn niet zwaar". Want alles wat wij doen moeten, laat God ons doen uit liefde, omdat de Heere liefderijk is. Ik heb dat ook eens mogen gevoelen toen ik hoorde preken uit Jesaja: "Waarom weegt gijlieden geld uit waarvoor gij geen brood koopt en arbeid voor hetgeen wat niet verzadigen kan". Maar daar vóór staat: "O alle gij dorstigen komt tot de wateren en gij die geen geld hebt komt, koopt, eet, ja koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk". Schone belofte, lezers.

Maar nu ging dat niet, want nu is het zoals ik op een andere plaats geschreven heb, als

er geld is dan wordt een begerige ziel door de werking van Gods Heilige Geest geleid, om geld uit te wegen, daar hij brood voor koopt voor mijn arme ziel. Want ik was schuldig te betalen.

Ik had in Duitsland in 1915 de boel in brand gestoken, maar omdat de gerechtigheid in Christus mij meer waard was dan al het geld der wereld, ben ik in Duitsland wezen betalen zooveel als in het bereik was, dus verzoend met onze broeder. Niet meer als wij schuldig zijn te doen, maar omdat wij Gods Woord geloven en er voor beven. Want er staat geschreven, lezers: *zij zullen uitgaan die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis.*

Lieve lezers, twee wegen staan open, behoud of verloren. Dus de Heere, lezers, die ook niet, wil hebben dat er een van ons verloren gaat en ons allemaal de penning uitreikt om te werken in Zijn wijngaard en ook met die vraag tot ons komt: "Wie zegt gij dat Ik ben?" Dat zal de vraag wezen, hoor. Hebben wij de zonde lief of haten wij de zonde. Waar gaat het hart naar uit, lezers? Houden wij de wereld met hand en tand vast of gevoelen wij ons vreemd op de wereld? Is alles duister om u heen of is er een vragen naar de Heere.

Het kan wel eens een poosje duister wezen, al vragen wij naar de Heere, want wij hebben Hem al zo lang laten wachten. En wij bidden wel eens, terwijl het toch nog geen goed bidden is. Jacobus zegt: *gij bidt, maar gij ontvangt niet.*

O, lezers en dat is waar. Ik weet nog goed 2 jaar geleden, ja ik had zo 480 gulden opgebeld. Toen de Heere mij stil zette op mijn levensweg. Ik weet het heel goed dat ik mijn leven niet wilde verliezen. Maar ik bleef zuchten ook. Maar alle kinderen Gods weten het wel. Die hebben er allemaal kennis aan. Die volharden in de gebeden, die laten niet los voordat de Heere hen zegent. Maar dan hebben zij ook al hun bekommernissen op Hem geworpen en zijn als heilige vaten tot Hem gegaan. De rechte zuchters zeggen allemaal, dat ze er zelf niets aan kunnen doen. Ik heb ook zo'n moeder, mag ik geloven. Nu het is mijn tweede moeder. Als de hemel te verdienen was, heeft ze hem aan mij verdiend. de goede ziel. Maar Jezus heeft hem verdiend.

Maar ik spreek gaarne met die mensen, lezer, liever als met die rijke die nergens geen gebrek aan hebben; ik bedoel niet, lezers, rijk aan geld. Ik bedoel mensen, die altijd over die Jezus spreken, maar nooit over hun zonden. Nu ik heb een lieve tweede moeder. Zij klaagt nooit over haar rijkdom in de wereld, trouwens ze is arm ook. Maar ik hoor ze gaarne, want ze klaagt over haar zonden. Ik hoop dat zij maar gauw loslaat, want dat is dikwijls het geval, dan zit een mens hier of daar aan vast, dat wij niet uit durven spreken. Maar ik hoop dat er maar veel zulke zuchters zijn en dat ik er nog maar veel mag ontmoeten.

En dan zegt de Heere tegen u: "Wees vrolijk over haar met vreugde, gij allen die treurig over haar geweest zijt, opdat gij moogt zuigen en verzadigd worden van de borsten harer vertroosting, opdat gij moogt uitzuigen en u verlustigen van de glans harer heerlijkheid."

Maar als wij oprecht zuchten, hoort de Heere wel, hoor. Mensen, de Heere zit er op te wachten. Dus het kan nooit anders of Hij hoort gauw. Hoort, hij zegt het de Heere, *eer ze roepen zal Ik ze antwoorden.* En de Engelen in de hemel zingen, over een zondaar, die zich bekeert, die niet aan de wereld bidt, maar aan God.

De Heere zegt: *die zijn leven zal verliezen om mijnentwil, die zal het behouden.*

Lezer, zo ben ik het leven doorgedaan tot nog, toe. En mijn leven is geworden in

Christus en het sterven is mij gewin. En dat mogen zij meezeggen, die het belijden, dat hun leven sterven is en alle dagen sterven. Paulus zegt het ook omdat hij zijn zonden afstierf. Hij werd minder en God waste, en dat zeggen alle kinderen Gods.

Het was een paar weken voor Pinksteren, mijn vrouw zegt: wat komt u doen, je hebt al gelezen. Dat ik zeg tegen haar. Mens, het is zo heerlijk ik moet het nog eens lezen. En dan kost het mij dien dag wel eens geld, lezers; want ik ben een klein beetje koopman. Bedelen schaamde ik mij voor en toen ik op Rijnsburg kwam ben ik een beetje met handel begonnen. En dit is niet makkelijk, hoor, als de Geestelijke Parel het zwaarste moet blijven wegen.

Lieve lezers, ik ben ook maar een mens, dat wel hoop op de Volheid heeft. Maar wij profiteren hier maar ten deele, omdat wij ons zondig vlees zo tegen hebben. Maar Goddank, ik zeg ook als ik zwak ben, dan ben ik machtig.

Want de Heere is een toevlucht voor de Zijnen.

Hun sterkt Hij, als zij in droefheid kwijnen.

En nu, lieve lezers, is het voor mij kwijnen. De wereld wil mij verleiden en Gods Heilige Geest wil mij leren hoe ik wandelen moet. En nu gaat het om de kroon.

Dat is mijn begeerte met Gods hulp.

Nu lezers ik heb geen gemakkelijke levensweg. Maar dat heb ik ook niet verdiend, dat hebt u wel begrepen in mijn schrijven. Toch is de Heere weer zo goed en heeft Zijn Geest ook over mijn vlees uitgestort. En ik schreeuw als een hert naar de frisse waterstromen. Ik wil wel geld hebben maar ik moet weten, dat het eerlijk is met zoveel kracht als in mij is.

De Satan, de boze Geest, die heeft mij 34 jaar de kracht gegeven en de Heere, die de sterke gebonden heeft en zijn vaten ontroofd heeft, zal een ieder onzer, die het van Hem bidden zijn kracht geven. *Al wat u begeren zal in Mijn Naam, zegt de Heere, zal Ik u schenken.*

Nu lezer, de Heere wil wel. En hij wil er u ook wel voor gebruiken. Hij wil u ook wel maken tot het zout der aarde, de zuurdesem des Evangelies, als u uw eigen maar wil laten leiden en geld uitwegen waar het Brood des Levens voor te kopen is dat vraagt de Heere aan u en aan mij. Ik voor mij ik wil mij laten leiden en heb al bijna 2 jaar mij laten leiden.

Het heeft mij geld gekost, begeerte der ogen en een onderworpen hart van zonde en ongerechtigheid. Alles ten dele, als stukwerk, maar toch een klein beginsel der heiligheid, omdat de fundering Christus is, die het gewerkt heeft, die het verderfelijke onverderfelijk heeft aangedaan.

Als we daarvan gesmaakt hebben lezers, dan willen we daarvan nog wel meer bezitten. Dus lezers ik bedoel dit. Ik ben koopman in het klein en woon op het ogenblik in Rijnsburg. De Heere zegt tegen u en mij: *Hoort aandachtiglijk naar Mij en eet het goede.* En dat ik dacht, ik zou wel eens een huiselijk Pinksterfeest willen vieren. Want ik ben tussen Pasen en Pinksteren veel goed wezen maken, dat vroeger geen zonden was. Wij hebben elkander verzoend. Of liever het hart des mensen werd zo week gemaakt en hebben mij veel schuld vergeven. Wat de Heere zeker wel aangenaam was. Want toen de Heere de voeten waste van de discipelen, zei Hij dit: "zo zijt gij ook schuldig elkanders voeten te wassen".

Maar toch het verlichte mijn hart wel enigszins. Maar het duurde niet lang, of ik moest weer in de diepte. Ik mocht het met Pinksteren en op verschillende Zondagen zo goed verstaan, dat de Heere zegt: *Ik zal mijn Geest uitstorten over alle vlees.* Toen dacht ik aan mijn broeders, die daar in de verafgelegen eilanden wonen, wien het aan alles ontbreekt. Toen dacht ik er aan, ook eens wat voor de Zending te doen. En toen kon ik

van mijn weekloon ook wel wat missen voor een keer. Maar er is veel nodig voor uzelf, hoor.

Lezers, laten wij nu maar eerlijk wezen, wij kunnen allemaal veel meer voor de wereld missen en voor de begeerlijkheid van ons eigen vlees, als voor de geestelijke dingen. Wij denken er maar te weinig aan. Het gras verdort en de bloem valt af, maar de Geest des Heeren blijft in eeuwigheid.

Maar, lieve lezers, het is bij mij door Gods genade anders geworden, wat ik vroeger haatte, heb ik lief gekregen, omdat Christus mij lief had, zeg ik: *Heere, U weet alle dingen en U weet dat ik U nu lief heb*. Het is voor mijzelf een wonder geworden. En toch zing ik mee:

*'k Zal dan gedurig bij U zijn
In al mijn noden, angst en pijn,
U al mijn liefde waardig schatten
Wijl gij mijn rechterhand woudt vatten
Gij zult mij leiden door Uw raad
O God, mijn heil, mijn toeverlaat,
En mij hiertoe door U bereid
Opnemen in Uw heerlijkheid.*

Dat is mijn begeerte en ik hoop van u ook, lezers. Ik bewonder het evenals Gods kinderen hier, dat wij eiken Zondag het Evangelie horen verkondigen. de dierbare Bijbel in huis hebben, daar in de vreemde landen gesnakt wordt naar het Woord van God.

Ik kan mij, zo verbeelden omdat ik die weg doorleef, het is mijn begeerte om over die dingen te spreken. Want het komt nog wel eens voor, als ik mijn wagentje met handel geladen heb, dat dat ik mij in de dingen van de Heere mag verblijden. Want Hij zegt: laat uw ziel zich in vettigheid verlustigen. Maar de Heere bedoelt daarmee niet de spijs die de wereld biedt of offers van rammen, of vet van bokken, maar elkander dragen in liefde, vrede en gerechtigheid, die alleen in Christus te vinden is. Christus wil die ook schenken aan zondaars voor wie maar een weg open is, bidden om genade, hetwelk wij ontvangen als wij er om bidden in Geest en Waarheid.

Want Hij wil niet hebben, dat er één verloren gaat, maar dat wij leven en ons bekeren.

En ik voor mij - mijn naam is Pleun v. d. Hoek, koopman te Rijnsburg - ik bid de Heere om de onverderfelijke kroon der gerechtigheid, vrede en liefde te ruilen voor de verderfelijke en zondige weg die de wereld ons biedt. De Parel van grote waarde, die is te ruilen voor ons bedorven bestaan. Een ieder naar dat hij gedaan heeft.

Lezer, ik ben koopman in het klein, ik ben hier begonnen met handelen. Maar u heeft het pas gelezen, ik spreek gemakkelijk over ruilen of handelen. Nu ik ga graag naar de kerk waar kunnen we anders het beste naar toe gaan dan naar Gods huis. Maar ik hoor er graag nog meer van spreken, opdat vragen nog maar meer en meer worden mag, och als er nog een schadelijke weg is, leidt mij op dien eeuwigen weg. En nu heb ik de laatste tijd veel over God en Zijn dienst mogen denken.

Kijk lieve lezer, ik behoef aan niemand te vragen waar is het een Christen om te doen. Immers om de spijs die nooit vergaat. Zo is het bij mij ook. Ik ben op het ogenblik koopman en als ik handel wil drijven zo de mensen het willen hebben, zou ik geld genoeg kunnen verdienen om mij voor een tijd te voorzien. Maar ik heb geen begeerte om de mensen hun zin te doen, maar Gods wil.

De Heere zegt, die zijn Geest uitstort op alle vlees: drijf eerlijk handel onder de

heidenen. En dat is mijn begeerte. Nu ik heb dat van de Heere twee jaar begeerd en ook ontvangen. Want de Heere is getrouw, als wij als zondaars komen. Maar lezer ik wil eerlijke handel drijven, dat valt mij moeilijk.

Want ik heb u verteld, dat de Heere de laatste is; omdat ik het nu zie. En voor die tijd was ik blind voor de zonde. Schrijf ik, *de laatste tijd* omdat ik het nu ook zie, dat de Heere veel bemoeienissen met mij houden wil.

Toen ik hier pas kwam op Rijnsburg en Katwijk, had ik zo wat 14 dagen werk, eer dat ik die streek rondgereisd was. In het eerst wilde er nog wel eens iemand iets van mij kopen. Ze stonden dan zo wel eens te luisteren, ze vonden het, vermoed ik, wel aardig een man uit een woonwagen te horen spreken over Gods Woord. En ik was daar vol van in het begin. Want het was voor mij ook van oud op nieuw. Ik vertelde gaarne dat wonder. En het is nog een wonder voor mij. Dat God de Almachtige zulke krachten doen kan. Hij heeft de grendels van de deuren van mijn zondig hart gebroken en dat vertelde ik ook graag, ik kan er niet van zwijgen.

Dus de Heere gebruikte mij om twee dingen te verkopen. Mijn waar die op mijn wagentje lag en de spijs die ik van mijn Hemelse Vader ontvangen heb, die nooit vergaat. Daar de mens zelf niets van hebben moet, maar zij die van de Heilige Geest gevoed willen worden.

Zo had ik wel eens mensen die met een bezwaard gemoed stonden te luisteren en wel eens een traan wegpinkten.

Nu lieve lezers, als wij in Openbaringen lezen, daar staat geschreven: daar is bij God niet af te doen en niet bij te doen. En mijn tijdelijke handel is natuurlijk op die geestelijke handel gaan bijteren. Want dat wordt doorvochtigd met Gods Heilige Geest. Omdat mijn begeerte is om van de kruimels genade te leven uit de hand van mijn Hemelse Vader.

Dus lieve lezers, ik heb begeerte om de Heere dagelijks te dienen. En nu zijn er bij al die mensen ook wel bij, die bij mij nog wel wat kopen. Maar bij de meesten hunner is het een begerig staan luisteren gebleven, dus ik zie geen tranen meer. En er vallen er nog dagelijks af, omdat er niet af te dingen is in mijn handel. En nu valt het mij zwaar, lezers. Want nu kan ik er nog wel van leven, van wat ik verdien hoor, maar ik heb er kennis aan, dat er veel voor de Zending nodig is. Ik begrijp heel goed dat het Evangelie daar niet zo gebracht wordt als hier. Daar ook in andere landen mensen zijn die daar ook naar snakken. En dat zijn mijn broeders en zusters geworden. Dat is die band der liefde van Christus Jezus.

Nu kan ik dikwijls genoeg op een dag oneerlijk een kwartje verdienen en ik ben wel eens van plan geweest om dat te doen, dan dacht ik dat is het gemakkelijkst op die manier, geld van een ander aan de Zending geven, maar lezers, daar leeft wel het lichaam in zo lang het de Heere toelaat maar nooit een ziel. Maar de Heere is getrouw en heeft mij er tot hiertoe voor bewaard. Hij zal mij ook nog langer bewaren en u ook, die van Hem geleerd willen worden. *Die zijn weg wel aanstelt, zegt de Heere, zal ik mijn heil doen zien.*

Want in oneerlijk geld zit geen zegen. Dat is geen geld waar brood voor gekocht wordt dat nooit vergaat. Dus lezers mijn begeerte is om die spijs, die nooit vergaat. Wat het vlees aangaat zit ik dus in de klem.

Als ik nu alleen werkte om de spijs die nooit vergaat, dan was de taak niet zo zwaar. Maar nu zijn er nog meer die evenals ik begeerte kregen om een bijbel te kopen en het woord van God te horen. En daar wil ik trachten op een goede en eerlijke wijze wat voor te doen. Dus ik heb een dubbele taak. Eerlijk handel drijven voor mijn eigen lichaam en iets afzonderen voor de Zending. En nu wil ik u op die manier in de gelegenheid stellen om daaraan in mede te werken.

Ik wil u, mijn boekje niet verkopen, maar u kunt mij er voor geven wat het voor uw eigen ziel waard is. Het geringste is nog aangenaam, u kunt mij daarmee een dienst doen omdat ik ten eerste voor mijn boekje schrijven wat heb. Liever als dat ik op een oneerlijke manier handel drijf.

En ten tweede dat ik daar een gedeelte van aan de Zending afdraag.

En ten derde als de discipelen vragen aan de Heere: "Wanneer hebben wij U krank gezien of in de gevangenis of naakt of blind of jammerlijk, dan zal de Heere u antwoorden: Voorwaar zeg Ik u, voor zoveel gij dit een van Mijn minsten niet gedaan hebt, hebt gij het Mij ook niet gedaan."

En de vrouw waarvan wordt gesproken, deed het tot een voorbereiding van Zijn begrafenis. Toen zij de zalf op de Heere zijn hoofd goot. Maar de Heere zegt: *zij heeft het gedaan tot een, voorbereiding van Mijn begrafenis* en daar doen alle kinderen Gods het voor. Niet om enige verdienste. Want de Heere behoeft van ons niet gediend te worden. Maar de Heere reinigt ons eerst van onze zonden en dan verlost Hij ons en Hij geeft er de dankbaarheid bij aan degenen, die schreiend tot Hem vluchten.

Dus lieve lezers, ik heb het van twee kanten benauwd, ik zou eerlijk door het leven willen en uit dankbaarheid iets willen doen. En dat is nu ook weer niet gemakkelijk voor mij, om daarvoor bij u aan u te kloppen. Want dan zegt het geweten ook wel weer eens, het is u om wat te doen van de mensen.

Maar dan ga ik zeggen lezers, het is toch beter dat ik wat vraag voor mijn boekje, dan dat ik op een oneerlijke manier handel drijf, dan kon ik ook wel wat aan de Zending geven. Dat is geen eerlijk geld.

Dus het leven is niet gemakkelijk voor mij. Blijf ik thuis en ik ga een dag of vier met handel uit. Want ik heb verteld het gaat niet druk meer, maar ik kan er wel van eten en drinken. Want daar zorg de Heere wel voor. Maar omdat de Heere daar zijn volk voor gebruikt om ook tot liefde voor andere te werken en zodoende op een eerlijke manier voor lichaam en ziel te werken om zodoende alle leden dienstbaar te stellen door het werk des Geestes tot liefde, vrede en gerechtigheid.

Er zijn ook mensen die zeggen als u zo iets eens schreef, dat na uw dood gelezen kon worden. Want zo iets daar hoort u niet veel van.

Maar lieve lezers, ik schrijf u niet dat ik zo 'n brave man ben. Maar ik bedoel er mee te zeggen, dat de Heere die gisteren en heden dezelfde is en bij mijn hart en in mijn hart woont, ook bij u wonen wil. En er mee zeggen wil, dat er geen zonden te groot zijn, of er is vergeving voor.

Hij de Heere, die zegt: *Die dorst kome tot Mij en ik geef u de wateren des levens om niet.* En Paulus zegt: *ook wij zijn meer dan overwinnaars.* David zegt: *Ik zal mij verheugen in de God mijns heils.*

Nu ik heb er weleens over nagedacht, maar ik durf de talenten die de Heere mij gegeven heeft niet te verbergen. Als God het werkt, wie zal het keren.

*Als ik omringd door tegenspoed,
 Bezwijken moet,
 Schenkt gij mij leven;
 Is t dat mijns vijands gramschap brandt,
 Uw rechterhand
 Zal redding geven.
 De Heer is zo getrouw als sterk*

*Hij zal zijn werk
Voor mij volenden.
Verlaat niet wat uw hand begon,
O levensbron,
Wil bijstand zenden.*

Amen.